

ahogy megértett történet és a kinti világ igaza összejátszik kezd alakulni jövődö dolgod az öntudatlan lét mögöl felágaskodva az a másik dimenzió melyben élni volna jó kilátva a biológiai présből a gyakori orrvérzésből éhségből kamaszos kudarcokból látást takaró maszatos tényérből s már meg is csap a hegyi beszéd néhány foszlánya annyi szép belőle ami naiv önzetlen és kamaszosan árva nincs még rászerezve mocskos korrupcióra sunyi lopásra melyeket ha kimondasz már benned is sejlének némi eresztékek mivel a romlás és a steril vágyak között páternoszterként mozognak a gének és megzavarodott pillanataink a lehulló sűrű függöny mögött az álmalista rendre felvonít ám nem szívelheted a cinizmus kibúvókat kereső olcsó aranyát nem ezt tanultad megfakult tanítóid fényesre kopott bölcsességeiből üzen át mai napig néhány korszerütlen közhely s ha olykor mögöttük a hiány lavinája önt el nem tudod eltévedtél vagy csak bonyolultabb ígére vágsz végül is hová helyezed magadban azt a megnevezni alig tudható hiányt mely a létezés latens sűrűjéből kiszorított az aszfalt benned a sok vagy a vadvirágos rét a kevés mert hiába igazgatod a kettőt össze egyikükre előbb-utóbb rádól a feledés és ott maradsz egydimenziós embernek barnuló fényképeken hunyorgó kamasznak s mire az idő betonjai befalaznak idegen mered rád valamilyen sosem volt laza díszletekből hol még megejtően recésedik a fotók széle s nem is a váratlanul eléd jelenő látvány terelget tétova érzelmi keresésbe hanem a kezdeddel tapintható anyag melybe valamikor belesűrűsödött a pillanat és itt maradt különösen sugárzó leletnek s mikor majd eltemetnek a tapadó felületről közönyös tekintetekben a líra megkövül az elhasználdott látvány mögött nem lesz már örökös legbelül valaki áramtalanít a rendszert lebénítja a megfagyott magány tárgyas feltételeket sem kér számon az ismeretlen odaát csak egy nagy kopott dobozban vacognak itt tovább a komikus pózokba lassan átszivárgó jelenések majd egyszert te is tűnődve nézed a sok kidobott alakot akik úgy koccannak már mint a kövek

Novics János

VÍZ

Álltunk azon az erkélyen, amely majdnem akkora volt, mint egy felüljáró. Illetve nem is egy, hanem három erkély volt ott egyszerre, az egyik a nappalihoz, a másik a hálószobához, a harmadik meg a gyerekszobához tartozott, és mindegyiken lógtak az emberek, támaszkodtak a korlátra, alig férték el, és nézték a magasból, ahogy a tó mellett a kutyákkal szórakoznak. Nem akartam elfogadni a meghívást, mert tudtam, hogy ő is itt lesz, de végül úgy döntöttem, nem érdekel. Két év után már elég erős vagyok ahhoz, hogy újra lássam. Attól félttem, nem egyedül érkezik, és végig kell nézmem, ahogy karonfogva belép valakivel. Aztán amikor a házigazda körbevezetett minket az új otthonában, megnyugodtam, mert nem fedeztem fel mellette senkit sem. A barátnőivel téblábolt, akikkel annak idején minden hétvégén táncolni ment.

Tényleg óriási ház volt ez. A földszinten a fogadótér, a kamra, az étkező és a konyha, fent meg a hálószoba, amelyben egy egész lakás is elfért volna, a nappali, amely a

méreteit tekintve inkább repülőtérenek hatott, de a legfurcsább a gyerekszoba volt, a tulajdonos egyéni fejlesztése, büszkén mutatta nekünk, hogy a központi fürdőhelyiségen kívül, amely egyébként majdnem egy olimpiai uszodának felelt meg, a gyerekszobában van még egy kisebb fürdőrészlég, ahol csak a kölykök pancsolnak, egy műanyag fal határolja, tehát a víz nem szivárog a padlóra, viszont fürdés után azonnal bebújhatnak az ágyba. Csak néztem döbbenet, mert azt tudtam, hogy megszaladt neki az utóbbi években, és nagy beruházásra készül, de nem gondoltam, hogy egy egész palotát épít majd a családnak. Azon viszont nem csodálkoztam, hogy ő is eljött, mindig imádta, ha pucos helyekre kellett menni vendégségbe, most is kéjes vigyorral szemlélte a luxust, és rögtön eszembe jutott, hogy én ilyesmiben sohasem tudtam volna részesíteni.

Délben felszolgálták az ebédet, a háziasszony főzött, de mellette egy egész hadsereg sürgött-forgott a konyhában meg az étkezőben, úgy körülbelül hat fogásig számoltam, aztán már nem tudtam követni az ínycségeket. Kávé után szóltak, hogy menjünk fel az erkélyre, mert a házigazda valamit mutatni szeretne. Volt három kutyája, két buldog meg egy terrier, valami gondnokféle alak levezényelte őket a tóhoz, a stégre, aztán fentről karikákat dobáltak le nekik, ők pedig villámgyorsan megkeresték mindet. Az volt a játék lényege, hogy az összes karikát megtalálják, és nem vallottak szégyent, még azokat is visszahozták, amelyek véletlenül beleestek a vízbe. A közönség tapsolt és nevetett, csak én fanyalogtam magamban, mert nem értettem, hogy ettől a sekélyes mutatványtól a többiek miért indulnak be ennyire.

A gyerekszoba erkélyén álltam, és épp oda kerültem, ahol ő is ráhajolt a korlátra, majdnem mellettem állt, csak egy félmeztelen, kövér fickó szorult közénk, akinek a hátán és mindkét karján tetoválások sorakoztak, mindenféle értelmezhetetlen jel, a bőrnadrágján meg kulcsomók, láncok és egy jelvény, talán katonai rendjel lehetett. Úgy nézett ki, mint egy öreg hippy, egy amerikai motoros, aki egész életében az országúton száguldozik, már csak a német háborús sisakot hiányoltam a fejéről. Valaki felvetette, hogy lassan indulni kellene, mire a ház ura közölte, hogy hazavisz minket, ugyanis, kapaszkodjunk meg, vett egy kisbuszt nemrég, direkt erre a célra, ott vár ránk hátul a garázsban, beférünk egyszerre vagy harmincan, két fordulóval mindenkit hazaszállít még ma. Többen átkiabáltak egymáshoz, egyik erkélyről a másikra, azt latolgatták, mikor induljanak, és akkor hirtelen én is megszólaltam, a házigazda már lent járt a stégen, a kutyáit simogatta, etette őket jutalomfalatokkal, és lekiáltottam neki, hogy végre én is valami vicceset mondjak, részese lehessenek a társalgásnak, hogy én talán ide is költözöm, úgy értem, nem ide, a házba, hanem erre a környékre, annyira megtetszett, míg idefelé jöttem vonattal.

Lentről nevetést hallottam, aztán oldalról ugyanabban a pillanatban egy női hangot, mintha azt kérdezné, ezt komolyan gondoltam-e. Láttam az arcán egy kis mosolyt, és éreztem némi gúnyt is a szavaiban. Most nézett rám először, eddig kerülte a pillantásomat, reggel, amikor megérkeztünk, talán nem is köszöntünk egymásnak, és most még egy kérdést is feltett. Nem, dehogy, válaszoltam, igyekeztem átnézni a motoros fickó felett, aki a nagy testével eltakarta előlem. Még hozzáfűztem valamit az előbbihez, láttam, hogy figyel rám, de a köztünk álló idegen férfi is beszélni kezdett, mintha kíváncsiak lennének a véleményére. Felbosszantott, és ingerülten megjegyeztem, hogy maradjon csendben, valaki mással beszélgetek. Azt hiszem, szerettem volna azt a látszatot kelteni, mintha nem félnék ettől a hústoronytól. Csak akkor vettem észre, hogy oldalt, ahová először nem ért el a tekintetem, egy női kéz simul a hájas testére. Azonnal rájöt-

tem, hogy kivel húztam ujjat. Úgy meglepett ez a váratlan fordulat, hogy önkéntelenül megkérdeztem tőle, jól látok-e. Erre mindketten nevetni kezdtek, hozzábújt a dagadt férfihoz, és közvetlenül az orrom előtt megcsókolta. Nem lettem rosszul, mint ahogy régebben gondoltam, ha majd ilyesminek egyszer tanúja leszek, sőt inkább még közelebb is hajoltam, hogy jól lássam, ahogy a zsíros, izzadt szakáll beletapad a szájába. Érdekelt, milyen látvány, amikor valaki mással csinálja, és ez milyen hatást vált ki belőlem, de még enyhe undort sem éreztem.

Aztán megkérdeztem tőlük, ha szabad tudnom, ez mióta tart. Ő mintha kissé habozott volna, elkomolyodott, és mint akik nem biztosak a dologban, egymás szeméből próbálták kiolvasni a helyes választ, végül a fickó bökte ki, hogy körülbelül öt éve. Akkor számolni kezdtem, pedig még számolni sem kellett volna, hiszen világos volt, hogy ez mit jelent, ötből kettő, az három, ezt még egy gyerek is vágja. Nem az lepett meg, hogy három éven keresztül átverték, hanem inkább nem számítottam arra, hogy egy tahó motorossal látom viszont majd egyszer. Mindig azt hittem, hogy egy gazdag, jóképű fickó van a háttérben, és ez az igénytelen alak a kövér hasával és tetkóival, a csimbókos hajával meg a gusztustalan pofájával valahogy nem illett a képbe. Dadogtam valamit, hogy hozok magamnak egy italt, de nem figyeltek rám, egymással voltak elfoglalva, én pedig letaglózva visszamentem a gyerekszobába.

Akkor hallottam meg, hogy valahol folyik a víz. Egyenletesen és hangosan, mintha valahol itt egy mesterséges házi zuhatag is volna, ez sem volt elképzelhetetlen azok után, amit láttunk ebben az épületben. A gyerekfürdőből jött a hang. Óvatosan elhúztam a műanyag falat, és benéztem. A kád csapja volt megnyitva, ömlött a víz, értelmetlenül és sebesen, ahány liter kizúdult, ugyanannyi azonnal el is tűnt a lefolyóban. A házigazda nyitva hagyhatta, amikor bemutatta nekünk ezt a remek találmányt, a praktikus fürdőszobát, a gyerekek ágyaitól alig két méterre. De hogy ilyen örülten folyjon, ezt nem értettem. El kell zárnom, döntöttem el, még mielőtt baj lesz belőle. Tényleg akkora erővel áradt, mintha vízesés volna. A hangjától semmit sem hallottam, pedig odakint nagy zajt csaptak, de az idéetlen röhögések ide már nem értek el, a zuhogó víz elnyomott minden zsvajt, egy pillanatra olyan érzésem támadt, mintha megsüketültem volna. El kell zárnom, igen, ezt a csapot el kell zárnia valakinek, csak ez járt a fejemben.

ŐT NEM

Össze kell szedni mindent. Először a döglött állatokat. A csirkéket és a kacsákat. Amelyiket nem sodorta el a víz, az valahol itt fekszik a sárban és az összedőlt ólak alatt. Én a kutyahúst is megeszem. Ott van az a szerencsétlen tacskó, agyoncsapta egy gerenda, az még tegnap élt, amikor betört a víz, láttam, ahogy úszni próbál, abból nekem jó kis pecsenyém lesz estére. Ne vesszen semmi kárba. Csak a patkányoktól óvakodjatok, mert megbetegedtek, bár szerintem azok már rég eltakarodtak, a rohadékok mindent túlélnek. A békákat a legkönnyebb ilyenkor elkapni, úgy össze vannak zavarodva, ha ügyesek vagyunk, több kiló is összejöhét belőlük. Látok ott a téglák alatt fóliákat és zacskókat,

azokba rakjátok őket. Gyűjtsetek össze mindent, amit találtok. A szemetet is, nem tudni, mire lesz jó egy nejlonszatyor vagy sörösüveg. De ne csak azt vegyétek fel, ami a felszínen maradt. Fogjátok botokat, és kotorjátok le jó mélyen a sárréteg alá. Felbukkannak itt még olyan dolgok, amelyekre szükség lesz.

Nézd, abban az árokban egy hal hever. Kisodorta ide a tenger, egészen a házig. Mosd meg az egyik pocsolyában, és dobd bele abba a vödörbe. Valaki majd megpucolja és feldarabolja. Ne vesződjünk most a tűzzel, egyik meg így nyersen, amíg lehet, szükségünk lesz az energiára. Ha találtok valami szerszámot, azt is hozzátok ide. Egy baltánk és késünk már van. De sokkal több kell. Ha lapátra vagy ásóra bukkantok, azonnal kezdjük el széthordani a faltörmelékét. Ha ruhák és rongyok kerülnek elő, terítsétek ki őket a fákra, hogy megszáradjanak. Majd kapcának használjuk őket, mert ha túl sokáig gázolunk ebben a sárban, le fogja zabálni a lábunkat.

Ott az a tyúk még él. Az egyik szárnya beszorult valami vasdarab alá. Húzd ki onnan, csapd le a fejét baltával. Ne úgy csináld, várj, majd segíték. Még elmenekül, amilyen béna vagy, aztán lőttek az ebédünknek. Így, szépen megfogod a lábánál, felemeled a levegőbe, és nekivágod erőből a fejét ennek a deszkának. Hogy akkorát koppanjon, amitől szétesik az agya. Most már vége. Add ide a baltát, látod, csak egy suhintás. Vigyázz, mert spriccel a vére. Tépd ki a tollait, és darabold fel. Ehhez mégiscsak tűz kell. Hordjatok össze egy kupacot a szárazabb ágakból, ott az a csomag gyufa, amit reggel kiraktam a napra, próbáld meggyújtani vele.

Nincs más választásunk, össze kell gyűjteni mindent. Nem tudjuk, meddig maradunk, és már mindenki éhes. Ne tátsd a szádat ott egyedül, mire vársz, úgysem fogunk innen kijutni egy darabig, hiába lesed az eget meg a vizet. Senki nem fog segíteni nekünk, ha mi nem segítünk magunkon. Csak azzal gazdálkodhatunk most, amit találunk. Először eszünk, aztán folytatjuk a keresést. Összeszedjük a bútorokat a romok alól, azokból csinálhatunk magunknak valami kunyhót és fekhelyet, a széttört székeket meg asztalokat gyűjtősnak használjuk majd. A füst is hasznos lesz, valaki előbb-utóbb csak észrevesz minket.

Van ott valami a sárban, a drótkerítés alatt. Segíts felhajtani ezt a szart. Fogd meg a botodat, és kavard meg vele a sarat. Valami állat az, talán ló vagy tehén, bár annál mint-ha kisebb volna. Hozz ide egy vödör vizet. Óvatosan öntsd rá a testére. Már látom az orrát és a lábát. Ez egy nő, a rohadt életbe. A hosszú haja beleragadt a sárba. Aki ezt nem bírja, most ne nézzen ide. Alig látni az arcát, mert a víz már teljesen kiszívta. A kerítés meg kiláptotta a mellét. Nem fog kiderülni, hogy kicsoda, úgy szétpuffadt már az egész teste.

Már most mondom, ebből nem eszik senki. Szép kis húsmennyiség, de inkább döglöjek éhen, mint hogy a szívét vagy a máját megsüssöm. Fogjátok meg a kezénél és a lábánál. Vannak ott hátul azok a vastag ölfák, építsetek belőlük ravatalt, és tegyétek rá. Az iszapot kaparjátok ki a torkából és az arcából valamivel. Keressetek rongyokat, és mossátok le rendesen. Azt akarom, hogy olyan tiszta legyen, mintha ma született volna, ne maradjon rajta egyetlen piszokfolt sem. Utána takarjátok le azzal a lepedővel. Később majd ácsolunk neki egy koporsót, és eltemetjük tisztességesen. Mától ő a mi szent aszszonyunk. Nevet adunk neki, és ha újjáépül itt minden, ezt a nevet vessük abba a kőbe, ami az első ház alapja lesz. Emlékezünk rá, amíg csak élünk. Ha valaki akár egy ujjal is hozzáér, annak én magam vágom le fejszével a kezét, hogy pörköltet főzzünk belőle. Őt nem engedem bántani. Ezt a nőt nem.